

Bogății de nepătruns

8. Hristos, Mijlocitorul nostru

În ceea ce privește cunoașterea funcției de mijlocitor a lui Hristos avem numai prima epistolă a lui Ioan ca ajutor. Nu că nu ar fi nici o umbră sau imagine despre această funcție, însă ea nu este niciunde altundeva direct numită. Într-adevăr Pavel vorbește despre faptul că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, ca să mijlocească pentru noi (Romani 8.34); și fără îndoială expresia „mijlocește” se referă atât la funcția de mijlocitor cât și la preoția Lui; dar el nu numește direct această slujbă a lui Hristos. Ea ocupă în Scriptură un loc de prezentare mult mai mic decât preoția, a cărei prezentare ocupă cea mai mare parte a epistolei către Evrei. Și cu toate acestea aici nu este vorba de un subiect mai puțin important. Dar oricât de redus ar fi locul aceasta – aproape că nu este o altă temă care să aibă un interes așa de mare pentru copiii lui Dumnezeu și care cere așa de multă atenție din partea lor decât această temă. În cadrul funcției de mijlocitor a lui Hristos este vorba de măsura luată de Dumnezeu pentru păcatele noastre zilnice. De aceea și apostolul spune, după ce a scos în evidență, că poziția noastră este în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină, (în privința aceasta fiind vorba de locul fiecărui credincios adevărat): „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi. Copilașii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.” (1 Ioan 1.8-2.2).

Nimic nu ar putea fi mai clar, decât că funcția de mijlocitor a lui Hristos este exercitată cu privire la păcatele credincioșilor. În versetele 6 și 7 din capitolul 1 ne sunt prezentate două clase: aceia care umblă în întuneric, care nu sunt mântuiți, care nu au părtașie cu Dumnezeu (indiferent de ce afirmă sau simulează ei); căci El este lumină, și în El nu este nicidecum întuneric (versetul 5) – și aceia care au primit mărturia apostolilor cu privire la „viața veșnică, care era la Tatăl și ne-a fost arătată”, prin care ei au fost aduși în părtașie cu aceia care au vestit mesajul acesta; și părtașia lor era cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (versetele 1-3). Dar dacă avem părtașie cu Dumnezeu, „umblăm în lumină, așa cum El Însuși este în lumină”, aceasta înseamnă că locul nostru, sau domeniul vieții noastre este în lumină (ceea ce este valabil pentru fiecare credincios adevărat); și noi avem „părtașie unii cu alții”, căci numai în părtașia cu Tatăl și cu Fiul putem avea părtașie unii cu alții, „și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”.

Noi trebuie să înțelegem această ultimă frază, ca să putem pricepe într-adevăr despre ce fel de lucrare de mijlocitor a lui Hristos este vorba. Ea nu înseamnă – așa cum se afirmă de multe ori -, că sângele lui Hristos se folosește permanent pentru curățirea neîntreruptă a credinciosului; că deci, spus pe scurt, sângele lui Hristos ne curățește de păcatele noastre zilnice. Dacă ar fi așa, pentru ce este atunci necesară funcția de mijlocitor? În afară de aceasta, această părere contrazice și învățătura clară a altor locuri din Scriptură. Așa de exemplu Domnul l-a învățat foarte clar pe Petru în evanghelia după Ioan 13, că el a fost deja scăldat odată și de aceea nu avea nevoie să mai fie spălat încă o dată în întregime, ci numai picioarele trebuiau spălate, pentru că era în totul curat (versetele 8-10). La fel se spune foarte clar și în epistola către Evrei: „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Este realmente un adevăr de bază al creștinismului, că fiecare, care prin credință a fost adus sub eficacitatea sângelui lui Hristos, a fost curățit pentru totdeauna de vină, așa că

sângele nu mai poate fi aplicat a doua oară. Aceasta este și învățătura importantă din epistola către Evrei capitolele 9 și 10. Acolo citim: „Pentru că Hristos nu a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, imagine a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, așa cum intră marele preot în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9.24-26). Pasajul acesta ne arată contrastul între jertfele aduse mereu de atunci și *singura* jertfă a lui Hristos – deci între eficacitatea temporală a jertfelor de odinioară și eficacitatea veșnică a ultimei jertfe. Urmarea este, că păcatele celor care au fost aduse sub eficacitatea sângelui lui Hristos au dispărut pentru totdeauna dinaintea privirii lui Dumnezeu; căci și Hristos a fost „jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9.27). De aceea în capitolul următor se aduce o dovadă după alta pentru faptul că niciodată nu se va mai aduce aminte de păcatele credinciosului, deoarece el a fost făcut desăvârșit pentru totdeauna prin *singura* jertfă a lui Hristos; de aceea și Duhul Sfânt mărturisește: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10.1-18). Este deosebit de important pentru noi să avem claritate în privința aceasta; căci aici este realmente vorba de o parte componentă de bază a credinței noastre.

De aceea și apostolul Ioan vorbește în realitate nu despre o aplicare a sângelui (căci aceasta ar fi incompatibilă cu faptul că noi nu mai avem nici o aducere aminte de păcate); ci mai degrabă de eficacitatea lui. Însușirea lui este, să curețe toate păcatele; deci aceasta este însușirea sângelui, la fel cum și noi spunem uneori (ca să folosim un exemplu): otrava omoară; căci aceasta este în natura otrăvii. La fel și sângele lui Hristos are caracterul sau însușirea de a curăța de păcat.

Înțeleasă așa, această legătură este frumoasă și în același timp foarte clară. „... în lumină, așa cum El este în lumină”. Cum este posibil, așa am putea fi ispitiți să întrebăm, să fim acolo? Conștienți fiind de întinările zilnice, cu care venim în legătură, și de păcatele, în care deseori cădem, probabil am putea să dăm înapoi speriați de raza strălucitoare a luminii sfințeniei lui Dumnezeu. De aceea ni se amintește că noi suntem potriviți pentru un astfel de loc exclusiv pe baza efectului curățitor al sângelui, și că acest sânge este pentru totdeauna acolo înaintea ochilor lui Dumnezeu, ca să combată orice acuzare, care ar putea fi adusă împotriva noastră.

*Chiar dacă vrăjmașul ne-nvinovățește
Și potopul de păcate e pe placul său
Dumnezeu pe toate nu le socotește,
Căci ele sunt șterse de sângele Fiului Său.*

După ce apostolul a prezentat clar adevărul, că locul nostru este înaintea lui Dumnezeu, el ne amintește acum de starea noastră practică. Noi nu putem spune: „Noi nu avem păcat”, căci prin aceasta ne-am înșela singuri că păcatul, chiar dacă nu este pe noi, este în noi, până vom pleca și vom fi la Hristos sau până va veni El, ca să ne ia la Sine; căci natura veche este și rămâne nevindecabil rea și stricată. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele ...”; dimensiunea acestui pasaj va fi explicată mai târziu. Și la fel de puțin noi putem spune, că noi niciodată nu am păcătuit; căci dacă am face aceasta, am face pe Dumnezeu mincinos (căci toți au păcătuit), și atunci Cuvântul Său nu ar fi în noi. După aceea apostolul continuă: „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți.” Deci credincioșii nu stau sub constrângerea să păcătuiască. La adevărul acesta trebuie să ținem cu tărie în totalitate și să insistăm stăruitor asupra lui. „Și dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor”; și

astfel apostolul arată – așa cum am remarcat -, ce măsuri a luat Dumnezeu pentru păcatele zilnice ale copiilor Săi. Însușirile lor, aplicarea lor și efectul lor vor fi explicate în continuare.

Expresia „Mijlocitor” este aplicată numai în locul acesta la Domnul Isus, în rest niciunde. El Însuși o aplică la Duhul Sfânt. „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor” (Ioan 14.16; vezi și versetul 26 și 15.26; 16.7). Cuvântul tradus aici prin „Mângâietor” este același care în 1 Ioan este tradus prin „Mijlocitor” sau „Apărător”. În ambele cazuri se folosește cuvântul „parakletos”. Este greu de redat acest cuvânt în înțelesul lui deplin. Expresia „Mijlocitor” pare să fie aleasă aici pentru a scoate în evidență că Hristos este la Tatăl ca să susțină interesele noastre, ca să se ocupe de chestiunea noastră ca Unul care a luat asupra Sa rezolvarea cazului nostru, ca să mențină în ordine părtășia noastră cu Tatăl; și de aceea El Se roagă pentru noi, atunci când păcătuim, și călăuzește așa fel lucrurile, că Cuvântul lucrează asupra noastră prin Duhul, prin care noi ne judecăm singuri și mărturisim, așa că El potrivit cu 1 Ioan 1.9 ne poate ierta păcatele și poate reface părtășia noastră. În sensul acesta Hristos este „Parakletos” (Mijlocitorul) nostru în înălțime. Dimpotrivă Duhul Sfânt este „Parakletos” (Mângâietorul) nostru aici pe pământ, în timp ce locuiește în noi; acțiunea lui corespunde acțiunii Mijlocitorului la Tatăl, motiv pentru care El Se preocupă cu interesele noastre aici pe pământ așa cum Hristos face acolo sus.

Diferența între funcția de mijlocitor și preoție se arată sub două aspecte: Preotul este *la Dumnezeu*, Mijlocitorul este *la Tatăl*. Mijlocitorul are a face cu păcatul nostru; Preotul are a face cu slăbiciunile noastre (Evrei 4.14) – nu însă cu păcatele. Desigur El a făcut ispășire pentru păcatele noastre (Evrei 2.17); și fără îndoială aceasta era lucrarea Preotului – însă nu în exercitarea slujbei Sale, ci mai degrabă pe baza faptului că această însușire este legată de nedespărțit de Persoana Sa. Ispășirea, pe care El a făcut-o (și aceasta este absolut valabil și în cazul funcției Sale de Mijlocitor), este baza pe care El poate începe exercitarea slujbei Sale de Preot. De aceea la începutul epistolei către Evrei se spune și: „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Maiestății în cele înalte”. Prin urmare El a început cu exercitarea preoției Sale după ce El a ocupat acest loc: pe pământ nici nu ar fi devenit Preot (Evrei 8.4).

La fel stau lucrurile și cu Mijlocitorul. Exercițarea propriu-zisă a acestei funcții a început abia după ce El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; și baza, pe care El exercită această funcție, constă din două lucruri – lucrarea Sa și Persoana Sa. El este ispășirea pentru păcatele noastre – acesta este motivul, baza eficientă, prin care El este autorizat să fie Advocatul nostru la Tatăl. Și ce bază este aceasta! Aici ni se amintește că El a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; că sângele, pe care El l-a vărsat, a fost primit de Dumnezeu ca ispășire deplină și desăvârșită pentru toată vina noastră; că de aceea este vorba de o bază pe care intervenția Lui niciodată nu va fi lipsită de reușită. Însă El este Isus Hristos, Cel drept. Prin aceasta ni se amintește ce este El în Sine Însuși, și anume Unul care a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu, și anume conform propriei Lui sfințenii neschimbătoare, și care L-a glorificat în toate însușirile ființei Sale; deci unul care a corespuns deplin desăvârșirii naturii Sale – deci lui Dumnezeu, care caută adevărul înăuntru și pe care l-a găsit în Omul care acum șade la dreapta Sa. De aceea atât Persoana cât și lucrarea pentru El a lui Hristos ca Mijlocitor al nostru constituie o revendicare irevocabilă față de Dumnezeu. Prin aceasta însă nici nu se exprimă deplin ce este realmente în inima lui Dumnezeu. Nu este destul să se spună că El nu poate respinge rugămintele Mijlocitorului nostru; căci cu siguranță inima Lui se bucură să audă intervenția Lui și s-o îplinească; căci pe baza a ceea ce este Hristos și ce a făcut El, Dumnezeu poate fi pe deplin îndreptățit să dea frâu liber dreptății, care corespunde inimii Sale de dragoste, și să ne ierte, dacă ne mărturisim păcatele. Cu siguranță va înviora inimile noastre, dacă ținem seama de aceasta, atunci când suntem biruiți de ispititor.

Cu privire la lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor al nostru trebuie ținut seama de două aspecte: „Dacă cineva a păcătuit – noi avem un Mijlocitor la Tatăl.” Vedem aici cu privire la Dumnezeu, că El, așa cum am spus, atunci când am păcătuit, intervine la Tatăl pentru noi ca Mijlocitor al nostru. Prin această funcția Sa de Mijlocitor constă nu numai din prezența Lui acolo, ci mai mult chiar, în intervenția Lui activă pentru noi, atunci când am căzut în păcat. Un exemplu model pentru aceasta ni l-a lăsat cu privire la Petru. „Simone, Simone, iată, satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. *Dar Eu M-am rugat pentru tine*, ca să nu slăbească credința ta” (Luca 22.31,32). În privința aceasta să nu uităm că locul acesta este privit deseori ca exemplu pentru slujba Sa preoțească, împotriva căreia într-o privință nu este nimic de reproșat; însă privit în sens strict, cuvântul acesta stă mai degrabă în legătură cu funcția Sa de Mijlocitor, deoarece el a fost rostit nu cu privire la slăbiciune, ci cu privire la păcatul lui Petru. Deci dacă spunem: „Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor”, atunci vorbim despre Unul care Se roagă pentru noi atunci când suntem în situații care necesită funcția Lui de Mijlocitor.

Pe de o parte funcția de Mijlocitor a lui Hristos este îndreptată spre Tatăl. Pe de altă parte ea este o slujbă îndreptată spre noi, care este efectul intervenției Sale la Tatăl. Pentru a înțelege aspectul acesta al slujbei Sale de Mijlocitor trebuie să ne îndreptăm spre Ioan 13; căci 1 Ioan 2 ne arată într-adevăr funcția de Mijlocitor în sine, însă Ioan 13 ne arată rezultatul ei, și anume atât în privința metodei ei și a aplicării ei la nevoile noastre, precum și stabilirea țelului, cu care ea este practică. Să ne ocupăm puțin mai detaliat cu locul acesta: în primul rând trebuie observat că această slujbă a lui Hristos pornește nemijlocit din inima Lui plină de dragoste. „Înainte de sărbătoarea Paștelui, Isus, știind că I-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl, deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Aproape că nu trebuie spus, că cuvintele „i-a iubit până la capăt” nu înseamnă simplu, că El i-a iubit până la sfârșitul vieții Sale pe pământ. Această frază spune mult mai mult. Ea arată spre dragostea Lui veșnică pentru ai Săi; și în locul acesta ea stă ca să arate că dragostea Lui este izvorul slujirii Sale neobosite pentru noi, și anume acum, în timp ce El Se află în glorie.

Apoi ni se prezintă țelul slujirii Sale, despre care spălarea picioarelor ucenicilor este o imagine. „Și, în timpul cinei, după ce diavolul pusese deja în inima lui Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, gândul să-L vândă, Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce, S-a ridicat de la cină și Și-a pus deoparte hainele și, luând un ștergar, S-a încins.” (Ioan 13.2-4). Deci Domnul Isus stă împreună cu ai Săi la cină, și avea nemijlocit înaintea ochilor sufletului Său despărțirea care se apropia, dar și locul pe care El îl va ocupa apoi; căci El știa, că Tatăl I-a dat toate lucrurile în mâinile Sale și că El venise de la Dumnezeu și că Se va reîntoarce înapoi la Dumnezeu. El Se scoală de la masa de cină, pe care o ia împreună cu ucenicii Săi; și El face aceasta ca să arate că acum El nu mai putea rămâne mult timp la ei pe locul unde erau ei. Apoi, punând deoparte hainele Lui a luat un ștergar și S-a încins ca semn al slujirii. „Apoi a turnat apă în lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru; și el-I-a spus: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Isus a răspuns și i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după acestea». Petru I-a spus: «Nicidecum nu-mi vei spăla picioarele, niciodată!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine»” (Ioan 13.5-8). În aceste ultime cuvinte ne este arătat scopul spălării picioarelor. Am văzut deja, că scularea Lui în timpul cinei însemna că El nu mai putea rămâne mult timp la ei pe locul unde se aflau; și acum El le arată, cum El îi va face potriviți să aibă o parte cu El pe locul unde El va merge acum. Apostolul Ioan spune: „Și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). În astfel de împrejurări Domnul învață pe ai Săi cum El îi va face potriviți pentru această părtășie și îi va păstra în această părtășie. Deci țelul

spălării picioarelor constă în a face poporul Său capabil să aibă părtășie cu El – și de aceea și cu Tatăl -, și anume la locul unde El voia să meargă acum, în glorie.

După aceea vedem și altceva: Petru nu înțelege cuvintele: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine”; de aceea El replică: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul!» Isus i-a răspuns: «Cine s-a scăldat nu are nevoie decât să i se spele picioarele, pentru că este în totul curat»” (Ioan 13.9,10). Această explicație este cheia pentru înțelegerea acestei teme și necesită o tratare atentă și cu luare aminte.

1. Așa cum tocmai am văzut, Domnul învață în locul acesta că nu mai este nevoie de o a doua curățire, decât numai a picioarelor. Ucenicii erau spălați, scăldați, și aceasta era de nerepetat, căci ei erau „în totul curați”. Ca model pentru aceasta putem vedea sfințirea preoților. Aaron și fiii lui au fost spălați cu apă, o imagine a nașterii din nou cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu și în puterea Duhului Sfânt, înainte să fie îmbrăcați cu hainele preoțești (Exod 29.4); un procedeu care după aceea niciodată nu s-a mai repetat; dimpotrivă a fost pus ligheanul, unde ei trebuiau să-și spele mâinile și picioarele, când intrau în Cortul întâlnirii, ca să facă slujba lor de preoți (Exod 30.17-21). Niciodată nu se poate scoate suficient de clar în evidență, că credinciosul, după ce el a fost curățit o dată, este pentru totdeauna curat – că el rămâne „în totul curat”. Altfel nu am avea absolut nimic care să ne facă potriviți pentru prezența lui Dumnezeu; căci dacă la noi s-ar găsi numai o singură pată, nu am putea intra în Locul Preasfânt prin perdeaua ruptă.

2. Chiar dacă ei erau curați, totuși picioarele lor aveau nevoie de o curățire permanentă. Picioarele vorbesc despre umblare, aici trebuind să ne gândim că noi suntem înaintea lui Dumnezeu într-o stare de primire permanentă, însă în umblarea noastră prin lumea aceasta venim permanent în contact cu necurăția. Aceasta într-adevăr nu lezează nicidecum poziția noastră – umblarea noastră în lumină, așa cum El este în lumină, deoarece noi obținem această poziție pe baza a ceea ce este Hristos și ce a făcut El – dar cu toate acestea ea deranjează și întrerupe părtășia noastră. În privința aceasta avem nevoie de spălarea picioarelor, pentru ca părtășia noastră să fie restabilită – pentru ca noi să savurăm tot ce ne aparține în această poziție, în care am fost așezați prin harul Dumnezeului nostru.

De altfel aici s-ar putea întreba, ce fel de necurăție este aceea cu care avem a face. Dacă punem în legătură locul acesta cu 1 Ioan 2.1, ne putem răspunde, că este vorba de păcat. „Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept”. Desigur deseori se afirmă, că necurățiile nu ar sta în mod necesar în legătură cu păcatul; dar părerea aceasta nu pierde ea din vedere ce este Dumnezeu în sfințenia Sa? În afară de aceasta: ce altceva, în afară de păcat, ar putea murdări? Aici nicidecum nu vrem să trecem cu vederea, că în Vechiul Testament un nazir putea să se întineze întâmplător, că în apropierea lui cineva murea (Numeri 6.9). Însă moartea este rodul păcatului, și nazirul ajungea cumva în puterea lui, chiar dacă atingerea lui în cazul acesta părea să fie total întâmplătoare. Din toate astfel de exemple învățăm, cât de total de neîndurătoare este sfințenia față de păcat (cu privire la cauzele murdăririi vezi și Numeri 19). Deseori se face greșeala, că murdărirea ceremonială este privită ca ilustrare exactă pentru murdărirea morală, în timp ce prima este numai o imagine sau o umbră a ultimei. Părerea că în afară de păcat ar fi și altceva care să murdărească poate conduce la concluzii periculoase, căci nimic altceva nu poate face pe credincios nepotrivit pentru prezența lui Dumnezeu; și chiar și fapta în sine, că picioarele noastre trebuie mereu spălate, arată clar că s-a ajuns la o necurățire – chiar dacă noi nici măcar nu știm ceva despre aceasta sau ea a avut loc fără să ne dăm seama; însă în ochii lui Dumnezeu ea poate veni numai din izvorul murdar și care murdărește al păcatului. De aceea noi putem fi siguri: dacă părtășia noastră a fost în vreun fel întreruptă, atunci noi am ajuns în contact cu

murdărirea, și anume prin păcat în una din formele lui multiple. Tocmai aceasta necesită și determină activitatea neîntreruptă a Domnului și Mântuitorului nostru pentru noi ca Mijlocitor la Tatăl.

3. Acum trebuie să ne preocupăm cu întrebarea, cum spală Domnul picioarele alor Săi. Aici El a turnat apă într-un lighean și a spălat picioarele ucenicilor. Însă, apa este o imagine cunoscută a Cuvântului. Așa spune Domnul tocmai în această evangheliie, că un om trebuie să se nască din nou, și anume din apă și Duh. Petru vorbește despre faptul că noi am fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne (1 Petru 1.23; vezi și Iacov 1.18). Deci Cuvântul a fost simbolizat prin apă, conform cuvintelor Domnului. Psalmistul întreabă: „Cum își va ținea tânărul curată cărarea?” Și răspunsul lui este: „Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalm 119.9). Pavel o spune și mai direct, atunci când vorbește despre „spălarea cu apă prin Cuvânt ...”, și anume în legătură cu curățirea – chiar dacă aici ea se referă la Adunare și nu la fiecare credincios în parte (Efeseni 5.26). Este deci foarte evident, că în această situație Domnul folosește apa, ca să arate clar că El după plecarea Sa va face curățirea picioarelor lor (umblării lor) prin folosirea Cuvântului. Și cum are loc aplicarea acestui Cuvânt? Așa cum am văzut, Domnul se preocupă cu chestiunea noastră la Tatăl, atunci când am păcătuit. Drept urmare El exercită funcția Sa de Mijlocitor. Aceasta are efect la noi, că Duhul Sfânt începe la timpul stabilit de Dumnezeu să Se preocupe cu noi în această situație, să ne aducă aminte de păcate și să aplice Cuvântul la conștiința noastră, ceea ce ne conduce la judecată de sine, așa că noi mărturisim păcatele noastre; și atunci Dumnezeu este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (1 Ioan 1.9); și astfel noi suntem restabiliți.

Deci în felul acesta are loc funcția de Mijlocitor, și un exemplu foarte clar în privința aceasta găsim într-o evangheliie, și anume iarăși în legătură cu Petru. Domnul l-a atenționat cu privire la pericolul care îl pândea; însă această atenționare a fost, dacă nu total neluată în seamă, totuși curând uitată; și astfel acest ucenic zelos a tăgăduit una după alta că Îl cunoaște. Desigur acesta era păcat de felul cel mai întunecat. Însă întrebarea este: Se va căi el vreodată? Nu, el niciodată nu se va căi, dacă el ar fi lăsat în seama lui; și el niciodată nu s-ar fi căit, dacă Domnul nu ar fi acționat în har. Nici măcar cântatul cocoșului, care i-a fost dat ca semn, nu a putut să-i aducă în amintire păcatul lui. Însă în momentul acesta Domnul S-a întors „și l-a privit pe Petru. Și Petru și-a amintit de cuvântul Domnului, cum îi spusese: «Mai înainte de a cânta cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori». Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar” (Luca 22.61,62). La fel este și astăzi: dacă noi păcătuim, noi niciodată nu ne-am căi, dacă nu ar fi slujba de har a Domnului nostru ca Mijlocitor al nostru. El asigură prin intervenția Lui, ca și la Petru prin privirea Lui, ca păcatul să ne fie adus în amintire, și anume prin Duhul Sfânt cu ajutorul Cuvântului, așa că conștiința noastră este zguduită să se trezească, ca noi să ocupăm locul judecării de sine și al mărturisirii, după care noi suntem readuși în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Să nu uităm în privința aceasta, că ispășirea, pe care El a făcut-o prin moartea Lui pentru păcatele noastre, Îi dă dreptul să procedeze așa. La început Petru s-a împotrivit ca Domnul să-i spele picioarele. Ah, și cât de necesar era ca El Însuși să Se smerească, da, ca El să meargă în moartea de cruce, ca toate valurile și talazurile mâniei lui Dumnezeu să treacă peste El în judecată, pentru ca El să facă ispășirea și pe această bază să fie în stare să ne slujească pe tot parcursul pelerinajului nostru pe pământ. Ce dragoste și ce har! Ce ar putea inimile noastre altceva să facă, decât să strige permanent: Preamărit să-I fie Numele!

Trebuie să mai exprimăm încă odată categoric, că funcția de Mijlocitor a lui Hristos nu așteaptă până când noi ne căim. În Scriptură se spune: „Dacă cineva a păcătuit – noi avem la Tatăl un Mijlocitor”. Căința noastră este, așa cum am spus, numai urmarea activității

Mijlocitorului nostru. Cât de mult consolidează gândul acesta sentimentul nostru pentru harul Său, pentru îndurarea și dragostea Sa. Dacă cineva păcătuiește împotriva noastră, noi suntem foarte înclinați să așteptăm până va veni un semn că răufăcătorului îi pare rău, înainte ca să ne îndreptăm spre el cu inimă deschisă. Dar nu așa este la Domnul nostru preamărit. De îndată ce noi păcătuim, da, ca în cazul lui Petru, înainte chiar ca noi să păcătuim, El ne poartă pe inima Lui înaintea Tatălui, se roagă pentru noi și ne asigură refacerea părtășiei.

Dacă ne gândim pe de o parte, că noi suntem datori harului Său, pe de altă parte ar trebui să ne gândim că purtăm responsabilitate unii pentru alții, responsabilitate care rezultă din slujba lui Hristos ca Mijlocitor. „Deci, după ce le-a spălat picioarele și Și-a luat hainele, așezându-Se din nou la masă, le-a spus: „Înțelegeți ce v-am făcut? Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora; căci v-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi. Adevărat, adevărat vă spun: Nu este rob mai mare decât stăpânul său, nici trimis mai mare decât cel care l-a trimis. Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face” (Ioan 13.12-17) Noi trebuie să imităm acțiunea Mijlocitorului nostru; căci dacă noi ne bucurăm de slujba Lui actuală în această însușire, nu ar trebui să uităm datoria, pe care o avem, de a sluji unii altora. Nu este aici suficient spațiu pentru cercetarea inimilor noastre în privința aceasta, dacă noi cunoaștem la fel de bine obligația noastră precum cunoaștem învățătura despre funcția de Mijlocitor a lui Hristos? De câte ori nu ar trebui să mărturisim, dacă am fi sinceri, că nu am luat în seamă această responsabilitate! Facă Domnul Însuși, în timp ce El ne învață, să avem tot mai multă bucurie la gândul că El ne spală picioarele și să ne dăruiască smerenia necesară, harul necesar și dragostea necesară, ca să ne spălăm reciproc picioarele!

*Ce mult Tu ne iubești, Doamne Isus, în slujba Ta fără sfârșit,
Că mâinile în adorare își ridică, cel care Tu l-ai mântuit!
Eșecul ne-nconjoară, și de căutăm scăpare, ea nu e de găsit,
Unde păcatu' -și lasă urma, doar Numele Tău mă face fericit.*